

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2018 r. w Gliwicach

sprawy Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 8 grudnia 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 8 grudnia 2017 roku w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu Z. S. prawo do emerytury począwszy od dnia 1 listopada 2017 roku;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 142/18

UZASADNIENIE

Ubezpieczony Z. S. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 8 grudnia 2017 roku o odmowie przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Podniósł, że stanowisko ZUS jest krzywdzące, gdyż wbrew twierdzeniom organu rentowego w okresie zatrudnienia Przedsiębiorstwie (...) M. wykonywał pracę jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz operatora dźwigu samojezdnego kołowego do 10 ton.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, iż wbrew stanowisku ubezpieczonego podany przez niego okres pracy nie może być uznany za zatrudnienie w warunkach szczególnych z uwagi na to, iż nie przedłożył za ten okres świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, co wyklucza możliwość zmiany zaskarżonej decyzji. Stąd organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu tylko okres 25 lat sześciu miesięcy i 21 dni okresów składkowych oraz 4

miesiący i 12 dni okresów nieskładkowych, łącznie 25 lat 11 miesięcy i 3 dni ogólnego stażu pracy, w tym ani jednego dnia pracy w warunkach szczególnych

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. S. urodzony (...) odbywał praktyczną naukę zawodu w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K. – L. w oparciu o umowę o naukę zawodu i pracę zawartą w dniu 1 września 1972r. na okres 3 lat. Jego wyuczony zawód to mechanik maszyn budowlanych. Następnie ubezpieczony był zatrudniony w okresie od 7 października 1976r. do 19 stycznia 1994r. w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) K. (...) 2 M. jak kierowca samochodów ciężarowych. (umowa o pracę i świadectwo pracy ubezpieczonego w jego aktach emerytalnych).

W okresie od 29 października 1976r. do 14 października 1978r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Będąc w wojsku w G. zdobył uprawnienia operatora maszyn budowlanych. Wyznaczono go na stanowisko operatora dźwigu.

Po powrocie z wojska pracę podjął w dniu 14 listopada 1978r. od tego czasu cały czas pracował jako operator dźwigu.

W przedsiębiorstwie było około 100 samochodów ciężarowych i sześć dźwigów na podwoziu Stara - sześciotonowe, były też dźwigi czterotonowe. Ubezpieczony jeździł dźwigiem czterotonowym, samojezdnym. Takim samym żurawiem jeździł świadek M. G.. Ubezpieczony przychodził do pracy na godzinę 6.00 rano, dostawał dyspozycje, a następnie jechał do użytkownika na kopalnię, tam np. rozładowywał materiały sypkie z wagonów, miał, żwir, piasek, koks, węgiel. Czasami było do rozładowania 20-30 wagonów. Dźwigi były wynajmowane przez kopalnie, przedsiębiorstwa budowy szybów. Zdarzało się, że ubezpieczony przesiadał się na S., Kamazy, i wówczas przewoził załadowane wcześniej dźwigiem towary. Ubezpieczony odbywał kursy do B., B., G., J., O.. Wszystkie te pojazdy miały powyżej 3,5 tony.

Jego praca nie różniła się niczym od pracy świadka M. G. ur. (...) wykonywanej w tym Przedsiębiorstwie od 1971 do 1998r. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym 3,5 tony, któremu z tego tytułu wydano świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych. Świadectwo tego świadka wydane zostało przez T. - 02 Sp z o.o.

Świadek E. B. urodzony (...) pracował w w/w Przedsiębiorstwie na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych w latach 1980-1994. Emeryturę przyznano mu decyzją z dnia 17 czerwca 2013r. Świadek ten podobnie jak M. G. wykonywał cały czas tę samą pracę pomimo tego, że Przedsiębiorstwo, w którym pracował ulegało przekształceniom.

Obaj świadkowie po zwolnieniu z Przedsiębiorstwa (...) K. (...) 2 M., nadal pracowali w Przedsiębiorstwie (...) w upadłości w W. Oddział 2 w M.. Wciąż wykonywali te same czynności co przedtem i obaj otrzymali świadectwa pracy wydane już w roku 1998r., które potwierdzały ich pracę na stanowiskach określonych w Wykazie Dziale VIII poz. 43 pkt. 2.

Dowody: (zeznania świadków: współpracowników ubezpieczonego – kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony i operatora dźwigu M. G. k. 32, kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony E. B. k. 31-32, przesłuchanie ubezpieczonego – k. 32, akta osobowe ubezpieczonego, książeczka wojskowa k. 28, akta organu rentowego,).

Ubezpieczony ukończył 60 lat w dniu (...) Nie jest członkiem OFE. Na dzień 1 stycznia 1999r. posiadał 25 lat, 6 miesięcy i 21 dni okresów składkowych i 4 miesiące i 12 dni okresów nieskładkowych. W dniu 30 listopada 2017r. złożył wniosek o emeryturę (wniosek emerytalny ubezpieczonego i wykaz stażu pracy w jego aktach emerytalnych).

Powyższe okoliczności nie są przez strony kwestionowane. Spornym jedynie pozostaje, czy ubezpieczony spełnił warunki do uzyskania wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż zeznania świadków są spójne wzajemnie, znajdują potwierdzenie w złożonych przez nich świadectwach pracy, pozostają one również w korelacji z tym co zeznał sam ubezpieczony. Dlatego Sąd dał im wiarę w całości. Ubezpieczony tak jak świadkowie, w szczególności świadek M. G. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym

ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, co potwierdzili obydwaj świadkowie i ubezpieczony. Zajmowanie przez niego stanowiska kierowcy potwierdza też wydane mu świadectwo pracy. Z zeznań ubezpieczonego i gwizdków wynika także, że ubezpieczony wykonywał pracę na dźwigu czterotonowym, którym przenosił w szczególności materiały sypkie. Kiedy nie pracował na dźwigu jeździł samochodem ciężarowym powyżej 3,5 tony. Nie delegowano go do żadnych innych prac. Prace te wykonywa stale i w pełny wymiarze. W okresie od powrotu z wojska kiedy podjął pracę w dniu 14 listopada 1978r. do momentu zwolnienia w dniu 19 stycznia 1994r. niewątpliwie przez niemal cały ten czas, dłuższy niż wymagany okres 15 lat, faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz pracę maszynistów ciężkich maszyn budowlanych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. 2013.1440 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, jeżeli w dniu jej wejścia w życie tj. 1 stycznia 1999r. osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej – wynoszący 25 lat dla mężczyzn.

Z mocy art. 32 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 powoływanej ustawy. Dla celów ustalenia uprawnień do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W myśl art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej obniżony wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Do przepisów tych należy zaliczyć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Na zasadzie § 2 ust. 1 owego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Z mocy § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W Dziale VIII wykazu A stanowiącego załącznik do powołanego rozporządzenia w punkcie 2 wymieniono prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony jako wykonywane w warunkach szczególnych. W Dziale V poz 3 wykazu A wymieniono pracę maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań współpracowników ubezpieczonego – świadków B. i G. oraz przesłuchania ubezpieczonego, a także jego świadectwa pracy nie budzi wątpliwości fakt, iż

przez cały okres wykonywania obowiązków pracowniczych w Przedsiębiorstwie (...)” K. (...) 2 M. przez ponad 15 lat do 1.01.1999r. faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace ujęte pod pozycją 2 Działu VIII i poz. 3 Działu V wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r

Podkreślić przy tym należy, iż wieloletni współpracownik ubezpieczonego, wykonujący dokładnie te same, co on obowiązki – świadek M. G. nabył prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W tej sytuacji odmowa przyznania takiego świadczenia ubezpieczonemu miałaby charakter dyskryminujący.

Stosownie do art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej emerytura, o której mowa w art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki do przyznania mu wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych: osiągnął 60 lat życia w dniu(...) Na dzień 1 stycznia 1999r. posiadał 25 lat, 6 miesięcy i 21 dni okresów składkowych i 4 miesiące i 12 dni okresów nieskładkowych. w tym ponad 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych. Ponadto nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Wbrew twierdzeniom organu rentowego dowodem potwierdzającym zatrudnienie pracownika w warunkach szczególnych są nie tylko świadectwa wykonywania prac w tych warunkach wydane przez pracodawcę. W postępowaniu sądowym okoliczność tę można wykazać przy pomocy wszelkich dowodów, w tym także osobowych, mających wpływ na prawo ubezpieczonego do świadczenia. Jak wynika bowiem z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004r. (II UK 337/03; OSNP z 2004r., z. 22, poz. 392) decydujące w tym przypadku jest wykonywanie przez pracownika określonej pracy, a nie nazwa zajmowanego stanowiska, która nie odgrywa tu żadnej roli. Wskazana w aktach osobowych nazwa jego stanowiska: kierowca była prawdziwa, lecz zbyt ogólna. Jej szczególny charakter został potwierdzony w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego.

W myśl art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Ubezpieczony zgłosił wniosek o wcześniejszą emeryturę w dniu 30 listopada 2017r.

Mając powyższe na względzie na mocy (...) § 2 k.p.c. w związku z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 32 ust. 1, 2 i 4, art. 27 i art. 129 ust. 1 tej ustawy oraz § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odwołanie ubezpieczonego należało uwzględnić zmieniając zaskarżoną decyzję i przyznając mu prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych poczynając od dnia 1 miesiąca złożenia wniosku.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z §9 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

(-) SSR del Anna Capik - Pater